

TEN ROOMS OF THE MIND

MADNESS

Excess

ANG KABALIWAN NG GILLETTE

Kalabisan

ANG SAMPUNG SILID NG ISIP

May isang bahay na tinitirhan ng bawat isa sa atin nang hindi kailanman pinili.

Wala itong address. Hindi ito lumilitaw sa anumang mapa. Gayunman, mas kilala natin ito kaysa sa alinmang lugar na tunay nating tinirhan. Sa loob, may sampung pinto.

Ang ilan ay binubuksan natin araw-araw nang hindi namamalayan.

Ang iba ay pinananatili nating nakakandado, nagkukunwaring wala silang kinalaman sa atin.

At may mga silid na hindi tayo ang nagtayo, ngunit sa paanuman ay dala-dala pa rin natin sa ating kalooban. Hindi ito isang teorya.

Hindi ito isang manwal ng sikolohiya na inaalikabok sa isang istante.

Ito ang salaysay ng isang lalaking naglakad sa sampung silid na ito nang isa-isa, kadalasan nang hindi alam kung nasaan siya, at ngayon, na may ilan pang taon sa kanyang mga balikat, ay sinisikap ilarawan ang mga ito nang eksakto kung paano niya naranasan.

Sampung pinto.

Binuksan ko silang lahat.

Ang ilan ay nang may pag-uusisa.

Ang ilan ay nang atubili.

Ang ilan ay noon lamang na huli na ang lahat para umatras.

Kung pamilyar sa iyo ang mga silid na ito, hindi iyon dahil isinasalaysay nila ang aking kuwento.

Iyon ay dahil, sa kaibuturan, isinasalaysay rin nila ang sa iyo.

Ferdinando

KABALIWAN — Kalabisan

Tinawag nila akong baliw.

Higit sa isang beses.

Kung minsan, dahil masyado akong nag-iisip.

Kung minsan, dahil masyado akong nakadarama.

At kung minsan, dahil lamang nakikita ko ang mga bagay mula sa ibang anggulo.

Sa paglipas ng panahon, natanto kong ang kabaliwan ay kadalasang ang etiketang ibinibigay natin sa hindi natin kayang iuri.

Gayunman, may isang uri ng kabaliwang isinisilang mula sa labis na pagkasensitibo.

Mula sa labis na pagtatanong.

Mula sa kawalang-kakayahang tanggapin ang mga ibabaw na walang lalim.

Ang kabaliwan ay isang silid kung saan mas mabilis tumakbo ang pag-iisip kaysa sa wika.

Kung saan sabay-sabay na dumarating ang mga damdamin.

Kung saan hindi maisara ng puso ang mga pinto nito.

Sinumang dumaan dito ay hindi kailanman lumalabas nang hindi nagbabago.

Dahil may nakita sila.

At ang nakita na ay hindi na maaaring hindi makita.

Marami ang naniniwalang ang kabaliwan ay kabaligtaran ng talino.

Hindi ako kumbinsido.

Kung minsan, malapit silang magkamag-anak.

Kung minsan, ang kabaliwan ay ang talinong umaabot sa huling hangganan nito.

Ang puntong hindi na ito mapipigilan.

Kung saan masyadong maraming ugnayan ang nakikita nito.

Masyadong maraming kahulugan.

Masyadong maraming realidad nang sabay-sabay.

At kapag nangyari iyon, hindi na sapat ang wika.

Tanging kilos—o katahimikan—ang natitira bilang di-perpektong tagasalin.

Ferdinando